

D E C Y Z J A

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie w składzie orzekającym:

Przewodniczący - **Gabriela Zajder (sprawozdawca)**

Członkowie - **Jacek Puszek**
Monika Szczypka

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 października 2022 r. odwołania od decyzji Burmistrza Gminy i Miasta Kozięgłowy z dnia 31 marca 2022 r. nr RIGK.6730.63.2021 w przedmiocie ustalenia warunków zabudowy terenu obejmującego działki ewidencyjne nr 7806, 7807, 7808, 7819, k.m. 37, obręb Kozięgłowy, dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW wraz z infrastrukturą techniczną „Kozięgłowy 1”,

działając na podstawie **art. 10 ust. 2a, art. 53 ust. 3 i 4, art. 54, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 1 i 4, art. 61 ust. 1, ust. 3, art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym** (Dz.U. z 2022 r. poz. 503, z późn.zm.), **rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego** (Dz.U. Nr 164, poz. 1588) i **rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy** (Dz.U. Nr 164, poz. 1589) oraz **art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego**

- o r z e k a -

u c h y l i ć zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 22 grudnia 2021 r. do Urzędu Gminy i Miasta Kozięgłowy wpłynął wniosek z dnia 22 grudnia 2021 r. firmy Zakłady Mięsne „Józan” Anna Kaczorowska z siedzibą w Rzeniszewie o ustalenie warunków zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie elektrowni fotowoltaicznej zlokalizowanej o mocy do 1MW wraz z infrastrukturą techniczną „Kozięgłowy 1”, przewidzianego do realizacji na działkach ewidencyjnych nr 7806, 7807, 7808, 7817, 7819, obręb Kozięgłowy. We wniosku wskazano, że elektrownia fotowoltaiczna o mocy zainstalowanej do 1 MW będzie składała się z modułów fotowoltaicznych, inwerterów oraz w zależności od wydanych warunków technicznych przyłączenia do sieci elektroenergetycznej planuje się budowę kontenerowej stacji transformatorowej SN/nN. Stoły pod moduły fotowoltaiczne zakotwione zostaną bezpośrednio w gruncie za pomocą stalowych ocynkowanych słupów palowanych na odpowiednią głębokość. Teren czynny biologicznie ulegnie zmniejszeniu o powierzchnię rzutu słupów konstrukcyjnych na powierzchnię działki, nieutwardzonej drogi dojazdowej do inwestycji, utwardzonego placu manewrowego dookoła stacji transformatorowej oraz

powierzchnię stacji transformatorowej, tj. łącznie o ok. 2000m². Między stołami pod moduły fotowoltaiczne oraz pod stołami powierzchnia pozostanie czynna biologicznie. Przez działkę nr 7817 będą przechodzić tylko wewnętrzne trasy kablowe. Elektrownia ta będzie posiadać dostęp do drogi publicznej poprzez projektowany indywidualny zjazd na drogę publiczną – działka nr 7804/1. W liniach rozgraniczających teren inwestycji, oznaczonych na załączniku graficznym literami ABCD występują grunty klasy RIVa i RIVb.

Do wniosku dołączono mapę ewidencyjną w skali 1:2000 oraz mapę zasadniczą w skali 1:1000, a także naniesiony na mapę zasadniczą w skali 1:500 plan zagospodarowania terenu działek nr 7806, 7807, 7808 i 7819.

Do wniosku dołączono również decyzję Burmistrza Gminy i Miasta Koziegłowy z dnia 31 marca 2021 r. nr GR.6220.15.2020 stwierdzającą brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na budowie i eksploatacji farmy fotowoltaicznej na działkach nr 7819, 7808, 7807, 7806 przy ul. Widokowej w Koziegłowach oraz określając warunki i wymagania dla tego przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 20 stycznia 2022 r. Burmistrz Gminy i Miasta Koziegłowy zawiadomił strony o wszczętym na wniosek inwestora postępowaniu oraz poinformował o możliwości zapoznania się z zamierzeniem inwestycyjnym, zgłaszania ewentualnych zastrzeżeń i wniosków w terminie 7 dni. Z uprawnienia tego skorzystała Irena Koziegłowska, która w piśmie z dnia 28 stycznia 2022 r. zgłosiła sprzeciw wobec planowanej inwestycji.

Następnie po sporządzeniu analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu oraz projektu decyzji o warunkach zabudowy, pismem z dnia 11 lutego 2022 r. organ pierwszej instancji wystąpił do Starosty Powiatowego w Myszkowie oraz do Dyrektora Zarządu Zlewni w Sieradzu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o uzgodnienie projektu decyzji o warunkach zabudowy dla wnioskowanego zamierzenia inwestycyjnego.

Organ pierwszej instancji pismem z dnia 11 lutego 2022 r. zawiadomił strony o możliwości zapoznania się z zebranymi materiałami w sprawie oraz zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń i wniosków przed wydaniem decyzji. Z wymienionego uprawnienia skorzystały strony.

W dniu 2 marca 2022 r. do Urzędu Gminy i Miasta Koziegłowy wpłynęło pismo z dnia 2 marca 2022 r., w którym wnioskodawca poinformował organ pierwszej instancji, że działka nr 7817 została omyłkowo wpisana we wniosku z dnia 22 grudnia 2021 r. o wydanie decyzji o warunkach zabudowy. Z uwagi na ten fakt wnioskodawca wniósł o korektę wniosku i wyjaśnił, że lokalizacja elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW wraz z infrastrukturą techniczną „Koziegłowy 1”, będzie na działkach nr 7819, 7808, 7807 i 7806 z obrębu Koziegłowy.

Kolejnym pismem z dnia 2 marca 2022 r. organ pierwszej instancji zawiadomił strony o korekcie wniosku przez inwestora oraz o możliwości zapoznania się z zamierzeniem inwestycyjnym a także zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń i wniosków. Zawiadomieniem z tego samego dnia organ na podstawie art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej zwanego Kpa) zawiadomił strony o możliwości zapoznania się z zamierzeniem inwestycyjnym inwestora oraz zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń i wniosków przed wydaniem decyzji. Z możliwości tej skorzystały strony, które w pismach z dnia 7 i 10 marca 2022 r. zgłosiły sprzeciwy i uwagi wobec planowanej inwestycji.

Pismami z dnia 2 marca 2022 r. organ wystąpił do Starosty Powiatowego w Myszkowie oraz do Dyrektora Zarządu Zlewni w Sieradzu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie o uzgodnienie nowego projektu decyzji o warunkach zabudowy dla wnioskowanego zamierzenia inwestycyjnego.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2022 r. nr PO.ZPU.5.522.918.2022.KG Dyrektor Zarządu Zlewni w Sieradzu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pozytywnie uzgodnił planowaną inwestycję w zakresie melioracji wodnych.

Następnie Burmistrz Gminy i Miasta Koziegłowy działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2022 r. poz. 503), zwanej dalej u.p.z.p., decyzją z dnia 31 marca 2022 r. nr RIGK.6730.63.2021 ustalił warunki zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW wraz z infrastrukturą techniczną „Koziegłowy 1” terenie obejmującym działki nr 7806, 7807, 7808, 7819, k.m. 37, obręb Koziegłowy. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ pierwszej instancji wyjaśnił

m.in., że oceniając spełnienie łącznie warunków określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1-6 u.p.z.p., które umożliwiają wydanie decyzji o warunkach zabudowy, stwierdził że zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. (błędnie wskazano w decyzji art. 6 ust. 3) przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2021 r. poz. 610, z późn.zm.). Dlatego też dla przedmiotowej inwestycji obejmującej instalację odnawialnego źródła energii, tj. farmy fotowoltaicznej nie jest wymagane przeprowadzenie analizy dotyczącej kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu (warunek z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.) oraz dostępu do drogi publicznej (warunek z art. 61 ust. 1 pkt 2). Ponadto organ wyjaśnił, że zostały spełnione pozostałe warunki określone w art. 61 ust. 1 pkt 3-6 u.p.z.p. Wyniki analizy w formie graficznej przedstawione zostały na załączniku nr 3 do decyzji a w formie tekstowej w załączniku nr 2. Organ pierwszej instancji odniósł się również do sprzeciwów i uwag składanych w toku postępowania przez

W odwołaniu z dnia 27 kwietnia 2022 r. ... wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji z dnia 31 marca 2022 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że organ pierwszej instancji dokonał błędnej interpretacji przepisów prawa, co miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Wniosek dotyczy bowiem 4 działek ewidencyjnych nr 7806, 7807, 7808, 7819, które razem nie stanowią w rozumieniu przepisów prawa działki budowlanej. W związku z tym nie można dla nich wydać decyzji o warunkach zabudowy. W tej kwestii odwołująca wskazała na przepisy zawarte w art. 2 pkt 12 u.p.z.p., w art. 4 pkt 1 i pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2021 r. poz. 1899, z późn.zm.) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1588). W ocenie odwołującej z uwagi na korektę wniosku i wyłączenie działki nr 7817 z opracowania (na której znajduje się rów melioracyjny) spowodowało rozdzielenie wnioskowanego terenu na dwie niepołączone ze sobą części. W związku z tym w jej ocenie nie jest możliwe przeprowadzenie jednej inwestycji na dwóch osobnych terenach, które nie są ze sobą połączone chociażby dlatego, że nie istnieje możliwość odpowiedniego połączenia infrastruktury technicznej pomiędzy jednym terenem a drugim. Złożony wniosek był więc niekompletny z punktu widzenia celu, któremu miał służyć. Odwołująca poniosła też, że po korekcie wniosku nie złożono skorygowanego załącznika graficznego, który jest integralną częścią wniosku o wydanie decyzji o warunkach zabudowy, a który ma za zadanie określenie granic terenu objętego wnioskiem oraz określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i powierzchni terenu podlegającej przekształceniu.

Organ pierwszej instancji przekazując odwołanie wraz z aktami sprawy do organu drugiej instancji, w piśmie z dnia 2 maja 2022 r. nie ustosunkował się do zarzutów zawartych w odwołaniu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie po rozpatrzeniu przedmiotowej sprawy, postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji z niżej wymienionych powodów, lecz innych niż wskazane w odwołaniu.

Na wstępie podnieść trzeba, że zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W ust. 2 art. 4 ustawodawca postanowił, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Zaś z treści art. 59 ust. 1 u.p.z.p. wynika, że zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu

budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Decyzję o warunkach zabudowy wydaje właściwy organ po uzgodnieniu z organami, o których mowa w art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi (art. 60 ust. 1 u.p.z.p.).

Wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia przesłanek, określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 – 6 u.p.z.p., tj.:

1. co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
2. teren ma dostęp do drogi publicznej;
3. istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
4. teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1 oraz
5. decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi,
6. zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,
 - c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Dodać trzeba, że zgodnie z treścią art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Według oceny organu pierwszej instancji z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie, gdyż wnioskowane zamierzenie inwestycyjne stanowi realizację instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 w/wym. ustawy o odnawialnych źródłach energii. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 13 ustawy o odnawialnych źródłach energii przez instalację odnawialnego źródła energii należy rozumieć instalację stanowiącą wyodrębniony zespół:

- a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub,
 - b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego
- a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej lub magazyn biogazu rolniczego.

Dalej podnieść trzeba, iż stosowanie wyjątku przewidzianego w art. 61 ust. 3 u.p.z.p. było i jest przedmiotem rozważań sądów administracyjnych. I tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 19 kwietnia 2022 r., sygn. akt II SA/Gl 407/22 (dostępny w CBOSA- <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/>, Lex nr 3340892) zapadłym w analogicznej sprawie jak sprawa będąca przedmiotem niniejszej decyzji, podniósł: „W ocenie Sądu spór pomiędzy stronami sprowadza się do wykładni art. 61 ust. 3 u.p.z.p., jego relacji do pozostałych przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz konsekwencji zastosowania określonej wykładni tego przepisu. W orzecznictwie sądów administracyjnych zaznaczyły się w tej kwestii dwa rozbieżne stanowiska. Jedno z nich opiera się na literalnej, gramatycznej wykładni art. 61 ust. 3 u.p.z.p., drugie na wykładni systemowej. Zgodnie z pierwszym, przedsięwzięcie polegające na budowie infrastruktury umożliwiającej produkcję energii z odnawialnych źródeł energii, tj. energii słonecznej, stanowi instalację odnawialnego źródła energii. Tego typu uznanie rodzi dalsze konsekwencje w postaci braku konieczności weryfikacji czy zamierzenie inwestycyjne

spełnia wymogi z przepisów art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Zgodnie z drugim stanowiskiem, art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie funkcjonuje i nie pozostaje w tym akcie prawnym wyłącznie w relacji do art. 61 ust. 1 i ust. 2 u.p.z.p. Na gruncie u.p.z.p., przepis ten pozostaje także w relacjach z innymi regulacjami - nie mniej istotnymi niż ww. przepisy, w tym z art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., wedle których u.p.z.p. określa zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczania terenów na określone cele oraz ustalania zasad ich zagospodarowania i zabudowy - przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań; a w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (por.m.in. wyroki: Wyrok WSA Białymstoku z dnia 30 grudnia 2021 r. sygn. akt II SA/Bk 876/21, WSA w Szczecinie z 16 czerwca 2021 r., II SA/Sz 42/21, czy WSA w Gliwicach z 19 maja 2021 r., II SA/Gl 1423/20). Oceniając ustawowe przesłanki lokalizacji instalacji fotowoltaicznych, należy mieć na uwadze również unormowania zawarte w art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., w których ustawodawca wprowadził odrębne zasady dotyczące urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Jak stanowi art. 10 ust. 2a u.p.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej sprzeciwem decyzji), jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, to w studium ustala się ich rozmieszczenie; z kolei wedle art. 15 ust. 3a u.p.z.p., w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a u.p.z.p. oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Rozmieszczenie ww. urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. W konsekwencji uprawnione jest wnioskowanie, że realizacja urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW na obszarze gminy, zarówno na podstawie planu miejscowego, jak też wedle decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, może odbyć się jedynie na obszarach wskazanych w studiach. Skoro z woli ustawodawcy lokalizowanie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW wymaga uprzedniego określenia obszarów przeznaczonych na ten cel w studium, oznacza to, że tego rodzaju inwestycje mają istotne znaczenie dla kształtowania lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza ładu przestrzennego w gminie (por.m.in. wyrok WSA w Kielcach z 8 września 2021 r., sygn. II SA/Ke 444/21, czy też wyrok WSA w Szczecinie z 16 czerwca 2021 r., sygn. II SA/Sz 42/21). W ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie dokonując wykładni art. 61 ust. 3 u.p.z.p. należy odwołać się nie tylko do reguł wykładni systemowej ale również do reguł wykładni autentycznej, które potwierdzają wnioski płynące z wykładni systemowej tego przepisu. Niezwykle pomocne w tworzeniu wykładni autentycznej art. 61 ust. 3 u.p.z.p. jest uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (pismo z dnia 09.07.2019 r.), z którego wynika, że celem zmian do ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym była modyfikacja dotychczasowej zasady dotyczącej planu zagospodarowania przestrzennego i lokalizacji budynków poprzez umożliwienie lokalizowania na nich mikroinstalacji wykorzystujących nie tylko technologię wiatrową, ale w szczególności fotowoltaiczną. Celem ustawodawcy – wyrażonym w powołanym wyżej uzasadnieniu do projektu ustawy - nie była więc taka zmiana ustawy, która umożliwiała lokalizowanie na terenach nie objętych miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego dużych, w gruncie rzeczy przemysłowych, wielomegawatowych instalacji fotowoltaicznych z pominięciem wymogów z przepisów art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Świadczy o tym również treść powołanych wcześniej art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., w których ustawodawca wprowadził odrębne zasady dotyczące urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej wcześniej 100 kW a obecnie - po nowelizacji u.p.z.p. ustawą z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r., poz. 1873) - 500 kW. Stosując wykładnię systemową i autentyczną art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Sąd doszedł do wniosku, że z pominięciem wymogów dotyczących art. 61 ust.1 pkt 1 i 2 u.p.z.p.

lokalizowane mogą być na podstawie decyzji o warunkach zabudowy tylko wyłącznie mikroinstalacje odnawialnego źródła energii. Zgodnie z art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, mikroinstalacja oznacza "instalację odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest nie większa niż 50 kW;". Przy zastosowaniu wykładni autentycznej regulacja art. 61 ust. 3 u.p.z.p. staje się spójna z pozostałymi przepisami ustawy. W świetle wyżej przedstawionej wykładni, w ocenie Sądu, nie sposób zgodzić się z poglądem Skarżącej oraz Wójta Gminy P., o literalnym odczytaniu treści art. 61 ust. 3 u.p.z.p. oraz uznaniu, że dla każdej instalacji odnawialnego źródła energii nie stosuje się wymogów określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Skoro zatem stosowanie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. (w brzmieniu od dnia 29 sierpnia 2019 r.), powinno być dokonywane z uwzględnieniem pozostałych (wyżej wymienionych) przepisów u.p.z.p., normujących kwestie lokalizacji mikroinstalacji oraz urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW (tj. z uwzględnieniem art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3a u.p.z.p.), zaś uwarunkowania te zostały przez Wójta Gminy P. pominięte, to oznacza, że w konsekwencji organ ten błędnie zastosował art. 61 ust. 3 u.p.z.p., odstępując niejako automatycznie od oceny wszystkich wymaganych ustawowych przesłanek wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla przedmiotowej inwestycji, w szczególności tych wynikających z art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p."

Wskazać nadto trzeba, że identyczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 25 kwietnia 2022 r., sygn. akt II SA/GI 450/22 (Lex nr 3351658). Wskazać też przyjdzie na stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie zawarte w wyroku z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II SA/Sz 1084/21 (Lex nr 3328519): „(...) brzmienie art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. dowodzi, że wolą ustawodawcy jest, aby inwestycje, w ramach których planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej wartości graniczne mocy, były realizowane przede wszystkim na podstawie ustaleń planu miejscowego (lub studium). Nie wyklucza to oczywiście możliwości ubiegania się o decyzję o warunkach zabudowy takiej inwestycji, ale wówczas wymagane jest spełnienie wymogów art. 61 ust. 1 pkt 1-5 u.p.z.p. (por.m.in. wyroki NSA o sygn. akt: II OSK 794/16, II OSK 2727/17, II OSK 2758/16). Istotne jest przy tym rozróżnienie koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii oraz wytwarzania energii elektrycznej w mikro instalacji i w małej instalacji (por.m.in. art. 2 pkt 13, pkt 18, pkt 19, art. 3, art. 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii)."

W związku z powyższym wyjaśnić trzeba, iż z treści obowiązującego do dnia 30 października 2021 r. przepisu art. 10 ust. 2a u.p.z.p. wynikało, że jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie.

Natomiast z obowiązującej od dnia 30 października 2021 r. treści art. 10 ust. 2a u.p.z.p. (art. 10 ust. 2a zmieniony przez art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. z 2021 r. poz. 1873) wynika, że jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VII i nieużytki - w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990, z późn.zm.);

2) urządzeń innych niż wolnostojące.

W związku z powyższym należy podnieść, że przedmiotem ocenianej w trybie odwoławczym decyzji o warunkach zabudowy z dnia 31 marca 2022 r. jest lokalizacja elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW (tj. 1000 kW) wraz z niezbędną infrastrukturą